

LBRIS

We know
books

Antoine de Saint-Exupéry

Micul Print

Traducere: Elisabeta Ivan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**SAINT-EXUPÉRY, ANTOINE de****Micul print** / Antoine de Saint-Exupéry ; trad.: Elisabeta Ivan, -

București : Didactica Publishing House, 2024

ISBN 978-606-048-666-4

I. Ivan, Elisabeta (trad.)

821.133.1

© Antoine de Saint-Exupéry, 1943

© 2024, Editura Didactica Publishing House

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei lucrări
nu poate fi reprodusă sau stocată fără acordul editurii.Adresa: Splaiul Unirii nr. 16, Clădirea Muntenia Business Center,
etaj 5, cam. 506, București

ISBN: 978-606-048-666-4

Editor coordonator: Florentina Ion

Traducere: Elisabeta Ivan

Redactor: Luminița Volintiru

Corector: Dorina Lipan

Ilustrații: istockphoto.com

Pentru informații și comenzi, vă rugăm să ne contactați la:

Tel./fax: +40-21-410.88.18; +40-21-410.88.10

e-mail: office@edituradph.ro

www.edituradph.ro**CUPRINS**

I.....	7
II.....	9
III.....	13
IV.....	15
V.....	18
VI.....	21
VII.....	22
VIII.....	26
IX.....	29
X.....	33
XI.....	38
XII.....	40
XIII.....	41
XIV.....	45
XV.....	48
XVI.....	51
XVII.....	53
XVIII.....	55
XIX.....	56
XX.....	57
XXI.....	58
XXII.....	64
XXIII.....	65
XXIV.....	66
XXV.....	69
XXVI.....	72
XXVII.....	78

I

Cu mult timp în urmă, pe când aveam șase ani, în timp ce răsfoiam o carte despre pădurile virgine, care se numea Întâmplări din trecut, am văzut o imagine uluitoare: reprezenta un șarpe boa care înghițea un animal.

În carte se spunea: „Șerpii boa își înghit prada dintr-o dată, fără s-o mestece. Pe urmă, nu mai sunt în stare să se miște și dorm șase luni, cât durează digerarea“.

Foarte interesat de peripețiile din junglă am reușit, la rândul meu, să realizez, cu un creion colorat, primul meu desen.

Am arătat capodopera mea oamenilor mari și i-am întrebat dacă desenul meu îi sperie.

— De ce să ne sperie o pălărie? s-au mirat ei. Desenul meu nu reprezenta o pălărie. El reprezenta, de fapt, un șarpe boa care înghițise un elefant.

Atunci, am desenat și interiorul șarpelui boa, astfel încât oamenii mari să poată înțelege.

Oamenii mari au nevoie întotdeauna de explicații.

Ei m-au sfătuit să pun deoparte desenele cu șerpi boa văzuți din afară sau pe dinăuntru și să mă ocup mai degrabă de geografie, istorie, aritmetică și gramatică. În felul acesta, la șase ani, am abandonat o carieră nemaipomenită în pictură, fiind descurajat de insuccesul primelor mele două desene. Oamenii mari nu înțeleg niciodată nimic singuri și este obositor pentru copii să le tot explice.

A trebuit, deci, să-mi aleg o altă meserie și am învățat să pilotez avioane. Pentru o vreme, am zburat cam prin toată lumea, iar geografia, e adevărat, mi-a fost de mare folos. Știam să recunosc și să deosebesc, de la prima vedere, China de Arizona. O astfel de abilitate e importantă dacă te rătăcești noaptea.

De-a lungul vieții mele, am avut o sumedenie de legături cu o mulțime de oameni serioși și mi-am petrecut multă vreme printre oameni mari. I-am cunoscut îndeaproape în multe ocazii, dar acest fapt nu mi-a îmbunătățit părerea despre ei.

Când întâlneam pe cineva care îmi părea ceva mai dezghețat la minte decât restul, îi arătam desenul meu numărul unu, de care nu m-am despărțit niciodată. Făceam un experiment, vrând să știu dacă avea o minte cu adevărat pătrunzătoare. Dar întotdeauna omul mare îmi răspundea:

„E o pălărie”.

Atunci nu mai vorbeam nici de șerpi boa, nici de păduri virgine, nici de stele. Mă puneam la mintea lui. Stăteam cu el de vorbă despre bridge, golf, politică și despre cravate. Iar omul mare era foarte mulțumit pentru că făcuse cunoștință cu cineva atât de interesant.

II

Așa am trăit eu, stingher, fără să am cu cine sta într-adevăr de vorbă, până când, acum șase ani, am rămas în pană în pustiul Sahara. Mi se stricase ceva la motor.

Nu mai funcționa deloc și, cum nu luasem cu mine nici mecanic, nici călători, mă pregăteam să încerc de unul singur să duc la bun sfârșit o reparație anevoioasă. Era o chestiune de viață și de moarte de vreme ce abia dacă aveam apă de băut pentru opt zile.

În prima noapte am dormit acolo, pe nisip, la mii de kilometri depărtare de orice așezare omenească. Eram chiar mai singur decât un naufragiat pe o plută, în mijlocul oceanului. Așadar, vă închipuiți uimirea mea când, deodată, la revărsatul zorilor, m-a trezit un glăscior plăcut care mi-a spus:

— Te rog... desenează-mi o oaie!

— Poftim?

— Desenează-mi o oaie...

Am sărit în picioare, ca lovit de trăsnet. M-am frecat bine la ochi și am privit cu atenție de jur împrejur. Și atunci am văzut în fața mea un omuleț cu totul nemaipomenit, care mă scruta cu gravitate. Iată cel mai bun portret pe care, mai târziu, am izbutit să-l fac. Desigur, trebuie să recunosc că desenul meu e mult mai puțin fermecător decât modelul, dar nu e vina mea. Pe când aveam șase ani, oamenii mari mă făcuseră să-mi pierd orice încredere în cariera mea de desenator și, în afară de șerpi boa văzuți pe dinafară și de șerpi

boa văzuți pe dinăuntru, nu mai învățasem să desenez nimic altceva.

Prin urmare, priveam cu ochi mari și uimiți la arătarea aceea. Nu uitați că mă aflam la mii de kilometri depărtare de orice așezare omenească! Or, omulețul meu nu părea a fi nici răătăcit, nici mort de oboseală, nici mort de foame, nici mort de sete, nici mort de frică. Nu avea nici înfățișarea unui copil pierdut în inima pustiei, la mii de kilometri depărtare de orice așezare locuită.

Când, în sfârșit, am fost în stare să vorbesc, l-am întrebat: Bine, dar... ce faci tu aici?

Atunci, el a rostit din nou, încetșor, ca și cum îmi cerea un lucru din cale-afară de însemnat:

— Te rog... desenează-mi o oaie!

În fața unei taine copleșitoare, nici nu mai cutezi să te împotrivești.

Oricât de nefiresc mi se părea lucrul acesta acolo, la mii de kilometri depărtare de orice așezare omenească, și cu toată primejdia de moarte în care mă aflam, mi-am scos din buzunar stiloul și o foaie de hârtie. Însă atunci mi-am adus aminte că studiasem îndeosebi geografia, istoria, aritmetica și gramatica și i-am spus omulețului aceluia, posomorându-mă puțin, că nu mă pricep să desenez.

El a insistat:

— Nu-i nimic. Desenează-mi o oaie.

Cum eu nu mai desenasem niciodată o oaie, i-am făcut unul dintre desenele acelea două, singurele de care mă știam în stare: cel cu șarpele boa întreg, văzut pe dinăuntru. Și am încremenit când omulețul a exclamat:

— Nu! Nu! Nu vreau un elefant în burta unui șarpe boa! Un șarpe boa e foarte primejdios, iar un elefant te încurcă foarte mult. La mine acasă e foarte puțin loc. Eu de o oaie am nevoie. Desenează-mi o oaie!

Așa că am desenat.

El s-a uitat atent, apoi a zis:

— Nu! Asta-i tare bolnavă. Fă-mi alta!

Desenează-mi o altă oaie.

Am desenat alta.

Prietenul meu a zâmbit cu drăgălășenie și îngăduință:

— Numai că... vezi și tu... aceasta nu-i oaie, e berbec.

Are coarne...

Prin urmare, am făcut din nou desenul. Mi l-a dat înapoi, ca și pe cele de mai înainte:

— Asta-i prea bătrână. Eu vreau o oaie care să trăiască mult.

Pentru că mă zoream să mă apuc de demontarea motorului, mi-am pierdut răbdarea și i-am făcut la rezezeală desenul următor. Și am spus, într-o doară:

— Aceasta e cușca! Oaia care-ți trebuie se află înăuntru.

Am văzut cu uimire cum chipul micului meu judecător se luminează.

— Chiar așa mi-o și doream! Crezi că oaia asta are nevoie de multă iarbă?

— De ce mă-ntrebi?

— Pentru că la mine acasă-i tare strâmt...

— Sigur îi va ajunge. Ți-am dat o oaie mititică. El s-a aplecat asupra desenului.

— Nu e chiar așa de mititică... Ia te uită! A adormit...

Și așa l-am cunoscut pe micul prinț.

III

Am avut nevoie de mult timp până să pricep dincotro venea. Micul prinț, care îmi puneă o mulțime de întrebări, părea că nu le aude niciodată pe-ale mele. De pildă, când a dat cu ochii de avionul meu (avionul nu vi-l desenez, e un desen mult prea greu pentru mine), m-a întrebat:

— Ce chestie mai e și asta?

— Nicio chestie! Asta zboară. E un avion. Avionul meu. Și i-am adus la cunoștință, cu mândrie, că eu zbor.

Atunci el a exclamat:

— Cum?! Ai căzut din cer?

— Da, i-am întors-o eu cu modestie.

— O! Asta-i bună...

Și micul prinț a izbucnit într-un drăgălaș hohot de râs, care pe mine m-a supărat destul de mult. Mie nu-mi place să râdă nimeni de nenorocirile mele.

— Atunci și tu vii tot din cer! De pe ce planetă ești? a continuat el. Întrezărind pe loc o licărire în taina care îl învăluia, l-am întrebat repede:

— Va să zică, tu vii de pe altă planetă?

Nu mi-a răspuns. A clătinat încet din cap, uitându-se la avionul meu.

— Ce-i drept, cu ăsta nu poți să vii prea de departe...

Și s-a pierdut în visare. Apoi, și-a scos oaia din buzunar și s-a cufundat îndelung în contemplarea comorii sale.

Vă închipuiți cât m-a nedumerit această semi-confidență a sa în legătură cu „celelalte planete”. De aceea m-am străduit să aflu mai multe.

— Dincotro vii tu, micuțule? Unde e „acasă la tine”? Unde vrei tu să-mi duci oaia? După o tăcere îngândurată, mi-a răspuns:

— E bine că mi-ai dat și o cușcă; așa, va avea și ea o casă peste noapte.

— Sigur că da. Și dacă ești cuminte, am să-ți dau și o funie, ca s-o priponești în timpul zilei. Și un țărnuș.

Propunerea asta, după cât mi s-a părut, l-a mirat pe micul prinț.

— S-o priponesc? Ce idee năstrușnică!

— Păi, dacă n-o priponești, se duce cine știe unde și se pierde... Din nou, prietenul meu a izbucnit într-un hohot de râs.

— Și unde-ai vrea să se ducă?

— Oriunde. Drept înainte.

Micul prinț a rostit atunci cu multă seriozitate:

— Nu-i nimic. La mine-acasă e atât de strâmt... Și, cuprins de-o ușoară melancolie, a adăugat:

— Drept înainte nu poate ajunge prea departe...

IV

Am aflat astfel încă un lucru foarte însemnat: anume că planeta de unde venea era abia cu puțin mai mare decât o casă! Ceea ce nu prea avea cum să mă mire. Știam bine că, în afară de marile planete precum Pământ, Jupiter, Marte, Venus, cărora li s-a dat câte un nume, pe lume se mai află o puzderie de alte planete, uneori atât de mici încât e o mare problemă să le poți zări cu telescopul. Când un astronom descoperă vreuna, în loc de nume, îi dă un număr. De pildă, îi zice: „Asteroidul 3251”.

Am motive temeinice să cred că planeta de pe care venea micul prinț era asteroidul B-612. Acest asteroid nu a fost zărit decât o singură dată, cu telescopul, în 1909, de un astronom turc. Cu prilejul unui Congres Internațional de Astronomie, acesta a făcut o mare demonstrație a descoperirii sale. Nimeni însă nu i-a dat crezare, din pricina hainelor pe care le purta. Așa sunt oamenii mari. Din fericire pentru faima asteroidului B-612, un dictator turc a poruncit poporului său, sub pedeapsa cu moartea, să se îmbrace ca europenii. Când, în 1920, astronomul, îmbrăcat de astă dată într-un costum european foarte elegant, a mai făcut o demonstrație, toată lumea a fost de aceeași părere cu el.

Dacă v-am povestit aceste amănunte cu privire la asteroidul B-612 și dacă v-am destăinuit numărul lui, am făcut-o din pricina oamenilor mari, pentru că lor le plac cifrele. Când le vorbiți despre un nou prieten, ei niciodată nu vă